

မြစ်ကူးချောင်းခြား

ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ပြောမပြချင်ဘူး။ ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြမယ့် ညနေခင်းလေးပါ။ ညနေခင်းလေး ဆီ အလည်သက်သက် ရောက်သွားတော့ ညနေခင်းလေးက လှဆဲပဲဆဲ ရှိသေးသည်။

“မင်းကိုစောင့်နေတာ”

ညနေခင်းလေးက ကျွန်တော့်ကိုပြောသည်မဟုတ်။ အပေါင်း အသင်းများက ကျွန်တော့်ကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အပေါင်းအသင်းကို မင်သည်။ အပေါင်းအသင်းနှင့် တွေ့လျှင် အရာရာကို မေ့တတ်သည်။ ညနေခင်းလေးက ညက ခိုးသွားချိန်မှာ ကျွန်တော့် အိတ်ကပ်ထဲမှ အပေါင်လက်မှတ်ကို ကျွန်တော်သတိရသည်။ မနက် ဖြန် ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲမှာ အပေါင်လက်မှတ်မှာ သက် တမ်း ကုန်ဆုံးတော့မည်။ ကျွန်တော်ပြန်မှဖြစ်မည်။

“ပြန်မယ်”

“ပြန်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကားရပါဦးမလား”

ကျွန်တော့်အပေါင်းအသင်းများက ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ် သည်။ ကျွန်တော်က မြစ်ကူးချောင်းခြား ပြန်ရမှာ။ မပြန်လို့လည်း မဖြစ်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲမှ အပေါင်လက် မှတ် သက်တမ်းကုန်ဆုံးတော့မည်။ ကျွန်တော်ပြန်မှ ဖြစ်မည်။

“ပြန်မယ်ကွာ”

အပေါင်းအသင်းများကို နှုတ်ဆက်ခွဲခွာချိန်မှာ မိုးက ဖွဲဖွဲရွာသည်။ ကားလမ်းမပေါ်မှာ ကားတစ်စီးမှ မရှိ။ ခပ်ဝေးဝေးမှ ခွေးအူသံတွေ ကြားရသည်။ နက်ကျောကျော ကတ္တရာလမ်းမှာ မိုးစက်တွေမှန်ထားသဖြင့် လိုတာထက် ပိုပြီးချောနေ။ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ သွက်နေသော်လည်း လိုရာခရီးသို့ ရောက်ပါ့မလားဆိုသည့် သံသယစိတ်က ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည်။ သွားပါများခရီးရောက်သော်လည်း ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများက ခရီးပေါက်အောင် လျှောက်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ မြစ်ကူးတံတားကို ဖြတ်ရဦးမည်။ မြစ်ကူးတံတားမှာ လူဖြတ်လျှောက်၍ မရပါ။ ကားနှင့်သာဖြတ်ခွင့်ရှိသည်။ မြစ်ကူးတံတားကို လွင့်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ မြစ်ကူးတံတားကို ဘယ်လိုဖြတ်မှာလဲ။ နောက်ကို ဝဲကြည့်သည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှ ခွေးအူသံကို ကြားရသည်။ မြစ်ကူးတံတားကို ဘယ်လိုဖြတ်မှာလဲ။ စဉ်းစား။ ကျွန်တော် စဉ်းစားဖို့ လက်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်တိုမှာ မိုးစက်စက်ယိုနေပြီ။ စိတ်တိုတိုနှင့်ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကတ္တရာလမ်းမပေါ် လွင့်ပစ်လိုက်သည့်တိုင် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကို ဖောက်စားဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် စိတ်တိုမိသည်။ မြစ်ကူးတံတားကို ဘယ်လိုဖြတ်မှာလဲဆိုသည့် ကျွန်တော့်အတွေးကို ကျွန်တော် ဘာလို့ ကြောက်တာလဲ။ မကြောက်ဘူးကွာ။ မဖြတ်ဘူးကွာ။ ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲမှာ သက်တမ်းကုန်ဆုံးတော့မည့် အပေါင်လက်မှတ်ရှိသည်။ ကျွန်တော်ပြန်မှ ဖြစ်မည်။ မြစ်ကူးတံတားကို ဖြတ်မှ ဖြစ်မည်။ ဘယ်လိုဖြတ်မှာလဲ။

“ကျွီ”

ကျွန်တော့်အတွေးမဆုံးမီမှာပင် ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကားကိုလှမ်းကြည့်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်အကြည့်များက တစ်မိန်းဆန်ကောင်းဆန်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်လာသောကားမှာ ကိုယ်ပိုင်အငှားကား ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်နှင့် ဘဝချင်း ခြားပါသည်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကပင် ကျွန်

တော့် အမှားလား။ ကျွန်တော်မမှားပါ။ ဒရိုင်ဘာက ခေါင်းထွက်လာ သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ငါးဆူဆိုရင် ငါးကျပ်တော့ပေးဗျာ”

“ငါးကျပ်”

အပေါင်းအသင်းများကို ကျွန်တော် ကျိန်ဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း ထုထောင်းပစ်လိုက်ချင်သည်။ သာမန်အချိန်သာဆိုရင် ငွေသုံးဆယ်နှင့် လိုရာခရီးကို ရောက်မှာ။ ခုတော့ ငါးကျပ်။ ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲကို ကျွန်တော် ပြန်စမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲမှ အပေါင်လက်မှတ်မှာ သက် တမ်းကုန်ဆုံးတော့မည်။ မြစ်ကူးတံတားကို ဖြတ်ရဦးမည်။ ကျွန်တော့် အတွေးမဆုံးမီမှာပင် ကားနောက်ခန်းမှ ခရီးသည်ဖြစ်ဟန်တူသော မျက်နှာတစ်ခုက ထွက်လာပြန်သည်။

“ဟေ့လူ ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ ငါးဆူကို ခင်ဗျားဘယ်လို ဖြတ်မလဲ၊ ကျုပ်ကဒီကားကို လေးချိန်းနဲ့ ငှားလာတာ။ ငါးဆူကို ငါးကျပ်ဆိုတာ တန်ပါတယ်။ ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့ လိုက်ခဲ့။ ”

ခရီးသည်သွေးဆောင်၍လည်း မဟုတ်။ ဒရိုင်ဘာသွေး ဆောင်၍လည်း မဟုတ်။ အသိတရားရှိလျက်နှင့်ပင် ကားပေါ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့သည်။ မြစ်ကူးတံတားဖြတ်ချိန်မှာ ဒရိုင်ဘာက ကျွန်တော့်ကို စီးကရက်တစ်လိပ်တိုက်သည်။ ကံမကောင်းချင်တော့ ဒရိုင်ဘာမှာ မီးခြစ်ပါမလော။ ခရီးသည်က ကျွန်တော့်ကို မီးခြစ် ပေးသည်။ မြစ်ကူးတံတားသည် ဆေးလိပ်မီးခိုးများနှင့် လှပနေ သည်။ ကျွန်တော် ဘာမှ မတွေးချင်တော့။ စိတ်ကို ဖော့ထားသည်။ မေ့လျော့နေခြင်းက စိတ်ကို ကုစားသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်သည် လေ လွင့်ချင်တိုင်း လွင့်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ရောက် သွားသည်။ ကျွန်တော်အိတ်ကပ်ထဲ နှိုက်လိုက်တော့ အပေါင်လက် မှတ် ပါလာသည်။ ကျွန်တော့်အပေါင်လက်မှတ်လေးကို ကားစက်

ခုံပေါ် မှောက်ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကုန်းအတက်၌ ကား ထိုးရပ်သွားသည်။

“ဓာတ်ဆီကုန်သွားပြီ ထင်တယ်”

ကားဒရိုင်ဘာစကားဆုံးသည်နှင့် နောက်မှခရီးသည်အသံက မိုးချုန်းသလို တိုးထွက်လာသည်။

“မင်းသွားရမယ့် ခရီးကိုမင်းမသိဘူးလား၊ ဓာတ်ဆီဘယ် လောက်ရှိမှန်း မင်းမသိဘူးလား”

“ကျွန်တော့်ကားမှာ ဂိတ်အတိုင်းမပါဘူးဗျ”

“ဟိုမရောက် ဒီမရောက်နဲ့ ဒုက္ခပဲဗျာ”

သူတို့ဒုက္ခကို ကျွန်တော် ဝင်ရှင်းရသည်။ ကုန်းအဆင်းမှာ ဗီဒီယိုရုံ ရှိသည်။ ဗီဒီယိုရုံမှာ ကားထားသည်မို့ ဓာတ်ဆီရှိလိမ့်မည်။ ကုန်းဆင်းသည်အထိ ကားကို တွန်းချရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ခရီး သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကားကိုတွန်းရသည်။ ကားတွန်းရင်းနှင့်ပင် ခရီးသည်က ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“ဒီလူ သိပ်မရိုးဘူးဗျ၊ ကျုပ်က ဒီနေ့မှ အလုပ်ထဲက ပိုက်ဆံ ထုတ်လာတာ၊ ကျုပ်ပိုက်ဆံထုပ်ကို လုပြီး ကန်ချခဲ့မလားလို့ စိတ်တ ထင့်ထင့်နဲ့ ခင်ဗျားအဖော်ရလို့ တော်ပါသေးရဲ့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မောလောက်အောင် ကားကို တွန်းရသည်။ ကုန်းဆင်းပြီးကုန်းတက်တစ်ခုမှာ ကားကို ဆက်မတွန်း ချင်လောက်အောင် စိတ်ပျက်မိသည်။ ကားဒရိုင်ဘာက ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး လက်ကိုင်ဘေးကို အပြင်မှကိုင်ကာ ကားကို ကူတွန်းသည်။ ဗီဒီယိုရုံမှာ ဓာတ်ဆီ အသင့်ရသည်။ ဓာတ်ဆီထည့်ပြီး ကားမောင်း ထွက်လာတော့ ကားဒရိုင်ဘာက ကျွန်တော့်ကို စီးကရက်တစ်လိပ် ပေးသည်။ ခရီးသည်က မီးညှိပေးသည်။ ကားစက်ခုံပေါ်မှ ကျွန်တော့် အပေါင်လက်မှတ်လေးကို ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက် သည်။ ကားသည် ကုန်းတက်ကုန်းဆင်း မှောင်နှင့် မည်းမည်းထဲမှာ တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားနေဆဲ၊ မှောင်ရိပ်ထဲမှာပင် ကျွန်တော် ဆင်းရမည့်

မှတ်တိုင်ကို ကျွန်တော်သိလိုက်သည်။ မှတ်တိုင်၊ ဘဝမှာ မှတ်တိုင်၊ မှတ်တိုင်နှင့် မှတ်တိုင်တွေများသော်လည်း ကျွန်တော် ဆင်းရဲမည့် မှတ်တိုင်က တစ်ခုတည်းပါ။

“ရှေ့တ ပိတောက်ပင်အောက်မှာ ငါ ဆင်းမယ်”

“ဗျာ”

“ဟာ ခင်ဗျား မဆင်းပါနဲ့”

“ဟ ငါဆင်းရဲမယ့် နေရာရောက်ပြီလေ”

“မဆင်းပါနဲ့ဗျာ ရှေ့တစ်မှတ်တိုင်လေး လိုက်ခဲ့စမ်းပါ ခင်ဗျား ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးပြုမှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ သူ့ကိုရှေ့မှတ်တိုင်ပို့ပြီး အပြန်ကျမှ ဆင်း ပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း မောင်းကွာ”

ကျွန်တော်က စိတ်မရှည်ချင်။ စိတ်တိုသည်လည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် သူတစ်ပါးကို ကူညီခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်စေတနာကို ကားဒရိုင်ဘာ အလေးဂရုပြုသလို၊ ခရီးသည် လည်း အလေးအနက် ထားပါသည်။ ဒရိုင်ဘာပေးသည့် စီးကရက် ကို ခရီးသည်က မီးညှိပေးသည်။ ခရီးသည်လိုရာခရီးသို့ ရောက်ပါပြီ။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် လေးစားတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ငါးကျပ်ကို ခင်ဗျားမပေးနဲ့၊ ကျုပ်ပေးလိုက်မယ် ရော့ ကားဆရာ၊ ကျုပ်ငှားတာ လေးချိန်း၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေက ငါးကျပ်၊ လေးချိန်းနဲ့ငါးကျပ် သွားပြီဗျို့”

လက်ပြန်ဆက်သည်လည်း မဟုတ်ပါဘဲနှင့် ခရီးသည်က ကျွန်တော်တို့ကို ကျောခိုင်းသွားသည်။ ကားဒရိုင်ဘာက နောက် ကြောင်းပြန်လှည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို စကားပြောသည်။

“အစ်ကို့ကို ကျွန်တော်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ အဲဒီကား ငှားစီးလာတဲ့လူကို ကျွန်တော်မယုံဘူး၊ အရဲစွန့်ပြီး လိုက်လာရတာ ကျွန်တော့်ကိုကားပေါ်က ကန်ချပြီး ကားလုသွားမလားလို့ စိတ် တထင့် ထင့်နဲ့ အဖော်ရလို့ တော်သေးရဲ့၊ သူပေးတဲ့ကားခလည်း ကျွန်တော်

၆

မယူဘူး၊ အစ်ကို ပေးတဲ့ကားခလည်း ကျွန်တော်မယူဘူး၊ ရော့ ငါးကျပ်”

ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲမှ သက်တမ်းကုန်ဆုံးတော့မည့် အပေါင်လက်မှတ်လေးကို သက်တမ်းတိုးရန်သာ ကျွန်တော် ရည်ရွယ် ခဲ့ပါသည်။ ယခုတော့ ရွေးချယ်ရဦးမည်။ ■

မင်းနွယ်စိုး